

kommissionerne udenfor København og Frederiksberg med Fuldmagt fra en af de indstævnte Parter i Tilfælde af denne Parts lovlige Forfald.

§ 480 om Betingelserne for at kunne være Vidner og Vurderingsmænd ved en Eksekutionsforretning.

§ 787 om Betingelserne for at påtage sig Selvskyldnerkaution for en Sigtet under en Straffesag.

Naar vi ikke har foretaget denne Henvendelse allerede under Forslagets Behandling paa Rigsdagen, er det fordi vi har ment, at en Indvending som denne er af væsentlig formel Natur og derfor ikke burde fremføres under en Forhandling, som fornemmelig drejede sig om Retsplejeforslagets principielle Side og mindre om dets formelle. Denne Opfattelse, som vi føler os berettigede til af de forskellige politiske Partiers offentligt udtalte Indrømmelse af Kravet om Kvinders retslige Ligestilling med Mænd, lader os ogsaa antage, at de Udtryk, vi ovenfor har henvist til, ikke skyldes den bevidste Hensigt at ville udelukke Kvinder fra Dommerens, Retsvidnets, Anklagerens og andre juridiske Hverv, men alene bør opfattes som Gentagelser af en i tidligere Lovgivning anvendt Sprogbrug, som er bleven staaende uforandret overalt, hvor der ikke er Tale om Indførelsen af et nyt Hverv (f. Eks. Nævninger) eller om Hverv, som Kvinder allerede har Adgang til (f. Eks. Sagførere), eller hvor den kvindelige Medvirken ikke kan undværes (Syn og Skøn).

Da „Dansk Kvindesamfund“ imidlertid er af den Overbevisning, at Udtryk som de i de ovennævnte Paragrafer anvendte: f. Eks. *uberygtede, vederhæftige Mænd*, vil kunne fortolkes saaledes, at *Kvinder udelukkes*, og at en fuldt kvalificeret Kvinde, som i Fremtiden maatte ønske at beklæde et saadant Embede eller Hverv, paa Grund af sit Køn vil kunne blive hindret i at søge det, tillader vi os ærbødigst at ansøge om, at Ordet „Mand“ de paagældende Steder vil blive ombyttet med et Ord, som ogsaa indbefatter Kvinder, eller at Loven maa blive ledsaget af en Tilkendegivelse af,

at Ordet Mand skal opfattes i Betydningen *Menneske*, saaledes at det ikke udelukker Ansættelsen og saa af en Kvinde.

„Klarhed og Præcision.“

Vi finder i et Sæbyblad nedenstaaende som Indledning til et Referat af vort nordjydske Distriktsmøde i Sæby i Maj Mnd. iaar:

„Man kan sige om Damernes parlamentariske Evner, hvad man vil, deres Forhandlinger stod i Klarhed og Præcision langt over de fleste af Mandfolkenes polske Generalforsamlinger, fri for personlige Sammenstød og Kamphanescener, der som oftest er uadskillige fra de Møder, hvor Mandfolkene slaas om Mandaterne. Intet Bifald, ingen Hyssen, ingen Tobakstaage, ingen Skraatobaksklask mod Gulvene og ingen halvfulde Tilhørere paa Bænkene. Engang imellem nogen raadvild Vaklen i den parlamentariske Ledelse, navnlig Afstemningen voldte et betydeligt Hovedbrud, men med Sejghed og godt Humør kom man ogsaa igennem den Skærsild. Og det kan tilføjes, at den eneste, som kom ret ilde afsted i Diskussionen, var et Mandfolk, som blandede sin Røst med ind i Forhandlingerne for at give Damerne gode Raad.

Litteratur.

Olga Eggens: De derhjemme. — 123 Sider. — Steen Hasselbalchs Forlag.

Alt staar i Krigens Tegn nu om Dage, selv „Skønlitteraturen“ er paa mer eller mindre heldig Maade smittet af denne store Hypnose. — Forf. har foresat sig at „give en Række Billeder af Livet, saaledes som det leves af „dem derhjemme“, Mødrene, Hustruerne og Krøblingene, og hun angiver i et Forord, at „hvert af disse Billeder er taget lige ud af Virkeligheden“, og man maa indrømme hende, at, har hun virkelig formaaet at holde sin digteriske Fantasi ude fra disse Skildringer, saa har hun set rigtigt, at den ogsaa var overflødig, saa levende, saa virkelighedstro, saa stemningsfyldt og saa inderlig rørende virker disse Billeder fra Paris, hvor Livet vel gaar sin Gang, men hvor alt og alle middelbart eller umiddelbart lever og aander for Begivenhederne ved Fronten.

Vi oplever Moderens Ængstelse,

hver Gang Brevet fra Sønnen i Skyttegravnen lader vente paa sig, den unge Piges Rædsel for sin vansirede Kæreste, hendes Selvbebrejdelser derover og hendes Beslutning om selv som Spion at ville tjene sit Fædreland; men mest handler denne lille Bog om en ung fransk Piges Kærlighed til og Giftermaal med en engelsk Officer, hvem hun 14 Dage efter Brylluppet maa sige Farvel for aldrig mere at se ham. Han falder for hendes Fædreland.

Som et Vidnesbyrd om den dybe Kærlighed til Frankrig og den rørende Resignation, der behersker „dem derhjemme“, fremtræder disse „Billeder“ som en dybtgribende Hymne til Frankrigs lidende Kvinder.

— F. —

„Altædende“ !

Paa Bagsiden af Bladet „*Det unge Højre*“ for 7. Juli staar følgende redaktionelle Notits:

Kvindelige Overlærere. Efter at Rigsdagen i Marts vedtog Loven om, at Lærerinder lige saa vel som Lærere kan faa Adgang til Overlærerembeder, kan der i den nærmeste Tid ventes et Antal Ansættelser, der praktiseres efter denne ny Lov.

I Kolding ventes en Lærerinde ansat som Overlærer. I Aarhus er der en Overlærerpost ledig ved en Pigeskole, og denne Post ventes ligeledes besat med en Lærerinde. I København, hvor der allerede er 8 kvindelige Skoleinspektører, ventes dette Tal snart forøget.

Vi synes ærlig talt, at det mest rationelle vilde være, om man lod Lærerinderne faa hele Ledelsen indenfor vort Skolevæsen, saa naaede vi da hurtigere at faa dokumenteret deres mageløse Evner i overordnede og ledende Stillinger, og saa kunde vi Mænd, der har Kone og Børn at forsørge, nøjes med Smulerne fra de altædendes Bord).*

Paa Forsiden proklamerer Bladet som sit Valgsprog: „Rene Linier“, — „Frisind“, — „Fremskridt“.

Redaktionen regner aabenbart ikke med, at dens Læsere interesserer sig saa meget for Indholdet, at de skal naa saa langt som til Bagsiden, som den derfor har valgt sig til Tumleplads for sine „Overløber-Tendenser“.

*) fremhævet af os.